

проходить крізь мене так швидко, що я, здається, втрачаю здатність дихати. Я хриплю, роблячи глибокі напружені вдихи, і стіни починають безперервно хитатися перед очима.

Варнер притягує мене до себе.

— Відпусти мене, — кричу я, але роблю це лише у своїй уяві, бо мої губи відмовляються працювати, а серце щойно перестало битися, мій розум розпадається на шматочки, а мої очі... мої очі... мені здається, вони починають кровоточити. Варнер шепоче щось заспокійливе, але я не чую що, він охоплює мене руками, ніби намагаючись утримати в купі простою фізичною силою, але все це марно.

Нічого не відчуваю.

Варнер не дає мені говорити, гойдаючи мене туди-сюди, і лише тепер я розумію, що з мене виривається найстрашніший, наймоторошніший звук агонії. Мені хочеться заговорити, захиститися, звинуватити Варнера, засудити його, назвати його брехуном, але я не можу промовити жодного слова, не можу сказати нічого, крім звуків, настільки жалюгідних, що мені майже стає соромно за себе. Мені вдається вивільнитися з його обіймів, задихаючись і згинаючись, я хапаюся за свій живіт.

— Адам, — хриплю, промовляючи його ім'я.

— Джульєтто, прошу тебе...

— Кенджі, — уривчасто дихаю, падаючи на килим.

— Прошу тебе, люба, дозволь тобі допомогти...

— А що із Джеймсом? — я чую свій голос. — Він залишився в Омега-Пойнті, йому н-не д-дозволили і-іти...

— Усе знищено, — повільно й тихо каже Варнер. — Усе. Вони катуваннями змусили деяких членів розкрити точне місце розташування Омега-Пойнту. А тоді все там розбомбили.

— О господи, — я затуляю рота рукою і переводжу погляд у стелю, не кліпаю.